

підготовки; низька зацікавленість у спорті; сильні розумові навантаження, внаслідок чого фізична активність відходить на третій план [1, с. 20].

Переважає більшість молоді, що займається руховою активністю, віддає перевагу саме волейболу. Цей вид спорту характеризується дуже високою, емоційною та інтелектуальною насиченістю, великою різноманітністю ігрових ситуацій, необхідністю швидкого реагування на них, численними стрибковими рухами, постійною мінливістю інтенсивності емоційних та фізичних навантажень [3].

Дослідники вивчали користь волейболу та вплив на організм та виділили деякі пункти: підвищує витривалість організму; позитивно впливає на серцево-судинну та дихальну системи; зміцнює опорно-руховий апарат; виховує почуття відповідальності; тренує спритність; розвиває дисциплінованість; розвиває швидкість реакції; тренує гнучкість.

Статистичні дані показують такі зміни у людей, що займаються волейболом: мають гарну гнучкість хребта; більш розвинена витривалість; швидке відновлення організму після навантажень, чи при їх підвищеннях; збільшення показників спритності; більш розвинена гнучкість.

Гравець на полі розвиває спритність та рішучість, адже в умовах та правилах гри, що постійно змінюються, потрібно швидко пересуватися по майданчику, аналізувати та миттєво приймати рішення яким чином відбити м'яч.

Також, заняття волейболом сприяють зміцненню нервової системи, вона у свою чергу бере участь у кожній фізичній вправі, впливає на скорочення та розслаблення м'язів, загалом забезпечує функціонування усіх органів.

Проаналізувавши, також можна зазначити, що під час турнірів та змагань у гравців розвивається й витривалість, це пов'язано з виконанням таких рухів як: стрибки, повороти, нападаючі удари чи блокування нападників.

У грі залучена і сильна мозкова діяльність при виборі місця на блокуванні чи при розгоні, при ударах, подачах, передачах [5].

Швидкість волейболіста виявляється в руховій реакції, різних прискореннях, швидкості, розвинутий на відрізках 3-6 м, а також у виконанні прийомів техніки з м'ячем або без м'яча [4, с. 24].

Висновки. Ми дослідили, що гру волейбол можна вважати чинником підвищення рівня фізичного виховання, бо вона розвиває такі навички як спритність, витривалість, гнучкість, стрибучість, швидкість.

За допомогою аналізу було виявлено, що волейбол впливає на позитивний результат формування фізично та морально здорової особистості.

Результати дослідження показали, що ця гра навчає необхідним руховим навичкам, виховує морально-вольові якості, сприяє правильному фізичному і психологічному розвитку молоді.

Перспективи подальших досліджень. Перспективні напрями подальшого дослідження полягають у розробленні методів заохочення молоді займатися спортом, а також популяризації такого виду спорту як волейбол з метою підвищення фізичної підготовки молодого населення країни.

Джерела

1. *Вплив занять різними видами спорту на фізичні якості студентської молоді:* тези доповідей круглого столу здобувачів вищої освіти (Вінниця, 25 березня 2019) / за ред. С. В. Сальникова, А. А. Бондар, М. І. Пуздімір. Вінниця: 2019. С. 19.
2. *Волейбол користь для організму, здоровий спосіб життя – це легко* [Електронний ресурс] – Режим доступу: <https://jak.koshachek.com/articles/volejbol-korist-dlja-organizmu-zdorovij-sposib.html>.
3. Цимбалюк О. П. *Розвиток фізичних якостей волейболіста:* метод. посіб.: 2020. С. 20-21.
4. *Чим волейбол корисний для здоров'я* [Електронний ресурс] – Режим доступу: <https://idi.in.ua/chim-volejbol-korisnij-dlya-zdorovya/>

Огороднік Марина Ігорівна

Київський університет культури

Науковий керівник: Плецан Христина Василівна, кандидат наук з державного управління, доцент,
Київський національний університет культури і мистецтв

ОСНОВНІ ТЕНДЕНЦІЇ ПУБЛІЧНОГО УПРАВЛІННЯ У СФЕРІ ОСВІТИ В УКРАЇНІ

Сьогодні Українська держава переживає найбільш відповідальний період своєї історії, адже саме зараз ми відстоюємо та виборюємо свій суверенітет та повноцінну незалежність. Протягом формування і становлення України як незалежної держави увесь час тривав і триває державотворчий процес, який охоплює усі сфери життя, зокрема і освітню модель країни.

Освіта завжди була особливою функцією суспільства й держави, спрямованою на формування та розвиток соціально-значущих якостей кожної людини як члена суспільства й громадянина держави. Через освіту як найбільш масовий соціальний інститут здійснюється вплив на формування свідомості суспільства, регулюються процеси свідомого саморозвитку громадян. Як соціальне й культурне явище, освіта є атрибутом людства, невід'ємним його супутником у поступальному русі еволюційного розвитку. Саме тому

важливого значення для розвитку суспільства набуває осмислення якісно нових ознак і смислів сучасної освіти в умовах цивілізаційних змін нашої історичної доби, розуміння тенденцій її розвитку, внутрішніх протиріч і механізмів прогресу.

В умовах реалізації освітньої та інших реформ державного управління, сфера діяльності публічного адміністрування освітньої діяльності залишається предметом наукових досліджень. Наявні актуальні праці з питань адміністративно-правового регулювання у сфері освіти, діяльності публічної влади щодо правового й організаційного забезпечення освіти висвітлюють не всі аспекти з даного питання, адже через реалізацію низки реформ як в освіті так і в публічному управлінні частина досліджень є неактуальними. Проведений нами аналіз наукових і практичних джерел дає можливість стверджувати, що підходить більшості дослідників з теорії управління та адміністративного права, зводяться, як правило, до аналізу окремих напрямів діяльності публічної адміністрації у сфері освіти або констатації проблемних питань. Зокрема проблематики, що потребує розв'язання, без приділення суттєвої критичної уваги вивченню змісту, особливостей, напрямів публічного адміністрування сферою освіти, розкриття адміністративно-правового статусу публічної адміністрації в цій сфері, визначенню конкретних шляхів удосконалення законодавства та діяльності уповноважених суб'єктів. Водночас слід закцентувати, що публічне адміністрування у сфері освіти з урахуванням його адміністративного правового аспекту як об'єкта адміністративно-правового регулювання, тобто як публічно-правовий інститут досліджувалося недостатньо. Загалом фрагментарно досліджено адміністративно-правові та управлінські відносини у сфері освіти і як наслідок цього важко виокремити цілісну картину розуміння змісту публічного управління.

У контексті дослідження насамперед слід зазначити, що публічне адміністрування розглядаємо як регламентоване законами та іншими нормативно-правовими актами діяльність суб'єктів публічного адміністрування, спрямована на здійснення законів та інших нормативно-правових актів шляхом прийняття адміністративних рішень, надання встановлених законами адміністративних послуг (Енциклопедичний словник, 2010). Водночас у наукових працях практично не приділяється увага питанням розмежування й узгодження адміністративно-правових та управлінських відносин з адміністрування сферою освіти. Здебільшого теоретики управління розглядають освіту як об'єкт управління, в науці адміністративного права, навпаки, досліджуються окремі напрями діяльності публічної влади з адміністрування в освітній галузі.

Виходячи з цих позицій та взявши до уваги виклики сьогодення зазначимо, що інноваційність публічного управління освітою пов'язана з реалізацією нових підходів до функціонування системи зовнішнього забезпечення якості освіти. Відповідно включає такі інструменти, процедури та заходи забезпечення і підвищення якості освіти, як «стандартизацію; ліцензування освітньої діяльності, акредитацію освітніх програм, інституційну та громадську акредитацію, зовнішнє незалежне оцінювання результатів навчання, інституційний аудит, моніторинг якості освіти, атестацію педагогічних працівників, сертифікацію педагогічних працівників та інші інструменти, процедури і заходи, що визначаються спеціальними законами» (Закон України «Про освіту», 2017). При цьому, на нашу думку, публічне адміністрування має людиноцентричну спрямованість і краще відповідає сучасним реаліям практичної діяльності, оскільки спрямоване на безпосередню реалізацію цілей.

Ретроспективний аналіз наукової літератури дає можливість виокремити такі види механізмів інтеграції освіти, науки й виробництва: правовий (система норм і законів, механізмів їх реалізації); організаційний (побудова організаційної системи); фінансовий (фінансові операції, оплати тощо); соціальний (способи соціальної організації, умови праці, стимулювання); соціально-психологічний (мотивація, цінності, потреби працівників); забезпечення розвитку людського капіталу (здібності, талант, знання й досвід працівників, їх схильність до інновацій) (Поступна, 2012). Відтак, правовий механізм представляє собою сукупність правових інструментів, засобів, важелів впливу на процес інтеграції науки, освіти й виробництва. Саме він закладає правові, організаційні, фінансові та інші засади інтеграції науки, освіти та виробництва. Положення щодо сутності та напрямів інтеграції науки й освіти знайшли відображення у таких законах України, як: «Про освіту», «Про вищу освіту», «Про наукову і науково-технічну діяльність», «Про наукову і науково-технічну експертизу», «Про наукові парки», «Про інноваційну діяльність», «Про інвестиційну діяльність», «Про державне регулювання діяльності у сфері трансферу технологій», а також у Національній доктрині розвитку освіти, Національній стратегії розвитку освіти в Україні.

У вище згаданих законодавчих актах питання інтеграції науки, освіти й виробництва визначені суто декларативно, визначені лише передумови для розвитку такої інтеграції. Проведений нами аналіз також дає підстави стверджувати, що у нормативних актах відсутній комплексний підхід до сприяння розвитку співробітництва наукових, освітніх й виробничих установ. Відповідно пропонуємо на законодавчому рівні вирішити відповідні питання: сформулювати визначення основних термінів, що стосуються інтеграції

науки, освіти й виробництва та науково їх обґрунтувати; намітити цілі, завдання, принципи, основні напрями інтеграції; закріпити правовий статус суб'єктів інтеграції та державні гарантії їх діяльності; визначити елементи, що будуть складати систему співробітництва наукових, освітніх й виробничих установ, а також визначити повноваження суб'єктів державного регулювання та управління в сфері такого співробітництва; закріпити форми і методи державного регулювання та управління процесом інтеграції науки, освіти й виробництва; визначити форми здійснення інтеграції науки, освіти й виробництва; розробити механізми щодо розвитку та зміцнення взаємовигідного співробітництва в рамках двосторонніх та багатосторонніх угод, а також запропонувати мотиваційні механізми, що забезпечують процес вмотивовування працівників до діяльності, що спрямована на досягнення цілей інтеграції. Відтак, модернізація навчальних програм стало дієвим інструментом для запровадження інноваційних освітніх методик. Оновлене нормативно-правове забезпечення освітньої галузі, водночас, розширює рамки професійної свободи вчительства і, звідси, встановлює високі вимоги до професіоналізму педагогів. Зміну фокусу освітньої діяльності новачками задекларовано у бік практики, інтерактивності та функціональності.

З огляду на вищезазначене, публічне адміністрування якістю освітніх послуг можна визначити як діяльність суб'єктів публічної адміністрації, яка полягає у встановленні, зміні чи припиненні прав та функціональних обов'язків учасників освітньої діяльності через осучаснення нормативно-правової бази дій з метою задоволення потреб особистості, суспільства та держави.

Джерела

1. Освітня реформа: результати та перспективи. Інформаційно-аналітичний збірник; Міністерство освіти і науки України; Інститут освітньої аналітики. Київ, 2019. 228 с, с. 28.
2. Поступна О. В. Механізми інтеграції науки, освіти й виробництва: проблеми та особливості. Теорія та практика державного управління : зб. наук. пр. Харків : Вид-во ХарПІ НАДУ «Магістр», 2012. Вип. 3 (38). С. 116-122.
3. Про вищу освіту : Закон України від 1 липня 2014 р. № 1556- VII : за станом на 16 січ. 2016 р. URL : <http://zakon3.rada.gov.ua/laws/show/1556-18/page> (дата звернення: 1.12.2022).
4. Про освіту : Закон України від 5 вересня 2017 р. № 2145- VIII. URL : <http://zakon2.rada.gov.ua/laws/show/2145-19> (дата звернення: 1.12.2022).
5. Семенець-Орлова І. Тенденції реформування освітньої системи сучасної України: управлінський аспект. *Матеріали ІХ Всеукраїнської міжвузівської конференції студентів та молодих учених* (м. Дніпро, 27 квітня 2018 р.). Дніпро, 2018. С.174-177.
6. Енциклопедичний словник з державного управління / уклад. : Ю. П. Сурмін, В. Д. Бакуменко, А. М. Михненко та ін. ; за ред. Ю. В. Ковбасюка, В. П. Трошинського, Ю. П. Сурміна. Київ : НАДУ, 2010. 820 с.

Шпирало-Запоточна Лілія Романівна
Кандидат мистецтвознавства, доцент
Львівська національна академія мистецтв

ІНВАРІАНТНІСТЬ КУЛЬТУ ДЕРЕВА ЖИТТЯ В СУЧАСНІЙ КОВАНІЙ МЕТАЛОПЛАСТИЦІ УКРАЇНИ

Звертаючись до сучасних вітчизняних художніх практик, а саме, до художнього металу, де досить часто трапляються рудименти древнього культу Дерева життя, можна простежити інваріантність його трактування як у духовно-світоглядному, так і художньо-образному аспектах. Актуалізація даного концепту викристалізувалася в струнку систему світоглядних зв'язків, визначила узгодженість і упорядкованість планів буття, утвердила життя в всіх його проявах та трансформаціях.

Упродовж віків образно-художнє освоєння світу відбувалося шляхом функціонування мистецтва. На кожному етапі свого розвитку воно трансформувало дані інваріантні символи свого соціуму, переводячи їх в ту чи іншу мистецьку фору. Проте основний первинний зміст при цьому не втрачався.

Про популярність культу Дерева життя в новітніх мистецьких практиках кованої металопластики України свідчить широкий регіональний контекст апробації даного образу. У Дніпропетровську активно послуговується цим мотивом студія-майстерня «Птах». Композиція «Дерево» одного з приватних будинків вирізняється передусім реалістичним прочитанням давнього архетипу та своєрідністю орнаментальної стилістики, наближеної до класичних взірців.

Майстри низки фірм і приватних підприємств Луцька активно використовують мотив Дерева життя як в оздобленні інтер'єрів приватних і громадських споруд, так і в екстер'єрах, синтезуючи при цьому різні види мистецтв [1, с. 42]. Художньо-образним концептом оформлення відпочинкового комплексу «101 км» членами творчої спілки з художнього кування «Говерла», стала рослинна орнаментика, чільне місце в якій посів мотив Дерева. В руслі актуальних мистецьких інтерпретацій вирішено панно «Дерево». Пластична організація усіх структурних складових справляє враження єдності та цільності художнього задуму, в яких, як сам архетип Світового дерева, так і новітні засади синтезу різних видів мистецтв, зіграли свою ключову роль.

Досить активно в цьому напрямі працює ковальське підприємство «Писанка», що знаходиться в містечку Городок на Львівщині. Своєрідною візитівкою «Писанки» стали твори кованої металопластики, в